

ובוודאי שלא היו מבקשים את מעצרו עד תום ההליכים, טען עורך-הדין. הוא ביקש כי נעמת ישוחרר ולא יסבול מאפליה רק בגלל היותו תושב כפר-שלם. השופט קהלת נענה לבקשתו ונעמת שוחרר ממעצר.

תחבורה קשר הרולס רויס

יהודי בריטי הביא לארץ שתי מכוניות-סאר והן עוקלו על-פי בקשת הבריטים

כאי חניון בית-המישפט בתל-אביב מבחינים בכניסתם למקום כשני כלירכב מפוארים הנושאים מיספרי זיהוי וריס. למרות שהם מאובקות, אחרי שזמן רב לא נוקו ולא טופלו, נראה בבירור שהם מבית טוב. האחת היא מכונית מדגם רולס רויס בצבע כסף. השניה מכונית מדגם אסטון בצבע אדום.

שתי המכוניות עוקלו לבקשת חברה בריטית, פורורד טראסט לימיטד, חברת-ענק המיוצגת בארץ על-ידי עורכי-הדין שלום פסקא ומשה זינגל. הן עוקלו מתוצר וילה מפוארת, שם התגורר בשכירות בעל שני כלירכב, מרטין אלן כהן, יהודי מאנגליה שהביא אותן לארץ.

מדוע הן עוקלו? בתצהיר שהגישו עורכי-הדין בשם נציג החברה, רונלד רווס פיקט, הם טוענים שהחברה היא בעלת שתי המכוניות, המוגדרות כמכוניות-יוקרה נדירות,

התעמק כבעיה הקשה וקבע כי צורך הסניגור: כשמשקיף אני על שני האינטרסים הציבוריים המנוגדים לכאורה, בסיטואציה האמורה, סבורני כי העניין שיש לציבור במתן החלטות צודקות בעליל על-ידי המערכת המישפטית, אשר חשש האפליה והשרירותיות אינו רב, בהן אינו נופל בערכו מהאינטרס של החוקת כל עבריו הראוי לכך במעצר עד סיום הליכי המישפט.

תחושתו של העורך ושל יתר הגאשמים בתיק זה, וכן של עצירים אחרים, ששיחרורם בערכות או מעצרו של נאשמים נקבע על-ידי מזל ומיקרות... שלילית ומסוכנת יותר מן האפשרות שנאשם או נאשמים אחרים יהלכו חופשיים עד למתן פסק-הדין במשפטם, קבע בית-המשפט העליון. "יוצא כי רק כיוון שהגיש את בקשתו כמה ימים אחר-כך, ואצל שופט שהתעררו כנתיים ספקות ברבר שנתונות החלטתו הקודמת, נענש" העורך, וחייב הוא לשבת כמעצר בעוד חבריו מהליכים חופשי.

"חשוב ביותר למנוע את ההרגשה כי הליכי בית-המישפט הם "מישחק של מזל", שבו התוצאה נקבעת על-ידי גורמים מיקריים ושרירותיים, ואת עירעור האימון במערכת המישפטית העלול להיגרם על-ידי הרגשה כזאת". בית המישפט העליון השווה את שתי החלטות ושיחרר גם את מורשו של עורך-הדין יפתח בערכות.

מכוניות הרולס רויס "דה-אוסטיין" מכורה לערב הסעודית

מישפט זה לא עניין של גיאוגרפיה

תושבי כפר-שלם אינם פגיעים בענייני חריגות בנייה יותר מאשר תושבי אזורים אחרים.

כאשר אמר סקיני במחזה כי פורנוגרפיה היא עניין של גיאוגרפיה, הוא לא התכוון למישפט, כך אמר עורך-הדין אורי בר-יעוז לשופט בנימין קהלת. הסניגור רצה לשכנע את השופט לא להיענות לבקשת המישטרה לעצור עד תום ההליכים את מרשו יעקב נעמת, כעבירה של איומים על שוטר.

נעמת הוא תושב כפר-שלם, כן למישפחה בת עשר נפשות. שוטרים באו כדי להודיע למישפחה כי יש צורך הריסה נגדם בגלל חריגות בנייה. לדיכוי השוטרים אמר להם נעמת כי אם תבוצע הריסה תקום במקום אנדרטה כמו אחרי מקרהו של שימעון יהושע, שגם הוא היה תושב כפר-שלם. אין אפליה. השוטרים ראו במילים אלה איום ועצרו מייד את נעמת. הוגש נגדו כתב-אישום, והמישטרה ביקשה מהשופט קהלת לעצור אותו עד תום ההליכים.

לא יתכן שיהיה פיצול אישיות במישפחה, טען הסניגור, הרי אילו היה מרובב בתושב שכונה אחרת, לא היה איש מתייחס ברצינות לרבריו,

בעלות ערך גבוה. כהן, יצרח-בגדים ממנצ'סטר, רכש בשיטת שכר זמכר, את הרולס רויס ובמכר על-תנאי את האסטון. הוא חתם על מיסמך שבו נאמר שבעלותו על שני כלירכב שבו היקרים תועבר לרשותו רק אחרי שישלם את כל סכום שוויים. הוא התחייב לא להוציאן עד אז משטח אנגליה.

לפני יותר משנה הבריה כהן את המכוניות מחוץ לגבולות אנגליה, פסק לשלם את התשלומים החודשיים שהיה חייב לחברה ובדרך ארוכה הגיע מאירופה לארץ, כששתי המכוניות איתו. החברה שכרה בלשים פרטיים שחיפשו אותו ככל אירופה עד שעלו על עיקבותיו בוילה שכורה בסביון.

למכור לארצות ערב. נציג החברה העלה את החשד שהמכוניות הובאו לארץ כי בכונת כהן למכרן בחוצות-ערב, שם יש להן ביקוש רב, ומחיר שניתן עבורן הוא עצום.

החברה ביקשה לעקלן כמעמד צד אחר, מפני שהיא חוששת שכהן ימלט איתן למקום שאי אפשר יהיה למצאו. הצו ניתן ואחרי מיבצע בלשי מקיף עוקלו והובאו המכוניות לחניון בית-המישפט בתל-אביב. כהן עצמו, ששילם שכר-דירה לשנה מראש, עזב את הווילה ברחוב השיקמה 14 ומתגורר בכתובת בלתי-ידועה.

בבית-המישפט נמסר בשמו שחל עליו החוק האנגלי ולכן אי-אפשר לערוך בארץ את הדין בבקשת החברה האנגלית.

הוא חשד שבתו מנסה להרעיל אותו בעזרת סם שקיבלה מידי המישפחה

הבית לא יכירו אותו. הוא התבייש לפניהם.

את-רכך חזר לתחנת-המישטרה, ביקש כריך, וסיפר על מעשיו באותו יום. לפני 13 שנה הוא עלה מאיראן עם אשתו ועם חמשת ילדיו. הוא עסק במיסחר, וסכינה-הרצח היתה אחת מתוך כמה אלפי סכינים, אשר לפי דבריו מכר בשוקי בארץ, בעיקר בכפרים ערביים.

גילה היתה נערה שקטה ונאה, שחרחרת וערינה, שהתחילה השנה את לימודיה באוניברסיטה. השכנים בבית המשותף לא ידעו דבר על מריבות או קטטות בבית-מישפחה אבר-גריד. לכאורה היתה זו מישפחה רגילה, שבה התנהלו החיים על מי מנוחות. הילדים למדו בבית-הספר, בת אחת נישאה לפני כשנה, ונהגה לבוא לבקר בבית-ההורים יחד עם בעלה. איש לא חשד כי רצח כפול מחריד כלי-כך יתרחש רווקא במשפחה שקטה זו.

חריח עלה מהמחשור

בגלל קשיי שפה שובשה כנראה הודאתו הראשונה של נאמטוללה, ובעיתונים דיווחו כי אב ניסה להוציא מחולצתה של בתו סמים, וכאשר התנגדה לו דקר אותה למוות. כאשר ניסתה אשתו להתערב ולהציל את הבת, דקר גם אותה, ושתי הנשים מתו מפצעיהן.

אולם בבית-המישפט, בעת מעצרו, הסביר החשוד כי לא חשד כלל בבתו

כתמידם במינסטיים הנאשם ברצח, כשבגדיו וידיה מכוסים עדן דם. נאמטוללה גדיד-אלי הגיע למישטרה מייד אחרי הרצח, וסיפר את המניע לרצח הכפול.

רענן

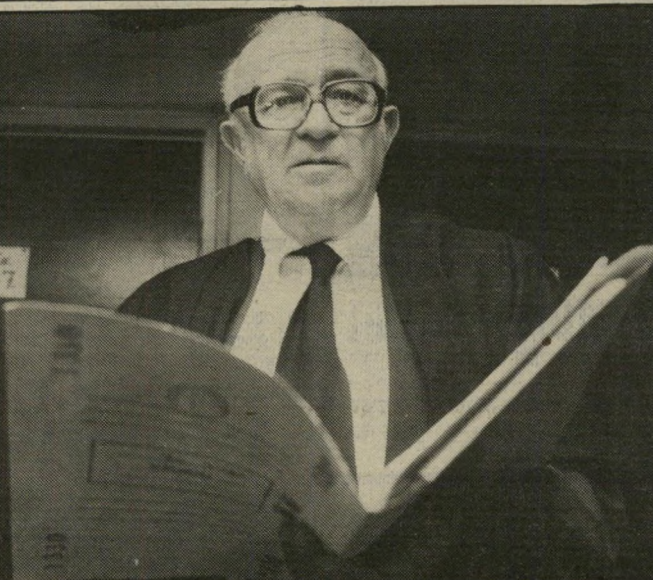
וליא סתרים

אני בוועם מאוד שכתבו בעיתון כי רצחתי את בתי מכיוון שלקחה הרואין" אמר נאמטוללה גדיד-אלי לשוטרים. אני רצחתי אותה לא בגלל הרואין, אלא מפני שרצתה להרעיל אותי בסם.

ב-18 במארס השנה התייצב במישטרת ראשוני-לציון גבר שחרחר בן 45 שידיו ובגדיו מגואלים בדם. הוא סיפר כי הרג את בתו בת ה-19, גילה, ואת אשתו בת ה-45, ויקטוריה. הגבר נראה מודר במקצת, והעברית שבפיו היתה משובשת.

השוטרים, שמיהרו לביתו בסימטת בצלאל 9, גילו את גוויתה של גילה הצעירה, שנרקרה ב-15 דקירות-סכין בכל חלקי גופה. היא שכבה על ריצפת המיטבה, מוטלת בתוך שלולית דם. ליד רלת הכניסה לדירה נמצאה גופתה של האם, שגם היא נרקרה דקירות קטלניות בסכין. הסכין עצמה היתה מונחת לא רחוק מן הגוויות, מגואלת בדם.

נאמטוללה לא היסס. הוא היה מוכן לספר לשוטרים הכל, והיה מוכן גם לשחזר את המיקרה לעיניהם. הוא רק ביקש כי בזמן השיחזור ילבש רובן מישטרה וכובע שוטרים, כדי שדיירי

הסניגור עורך-הדין רוזובסקי, השתכנע כי הנאשם אינו שפוי בדעתו ויש לשלוח אותו לבדיקה פסיכיאטרית עוד לפני תחילת המישפט. אולם בגלל שביתת-הרופאים טרם בוצעה החלטת בית-המישפט. הנאשם עודנו יושב בכלא ומחכה לבדיקה פסיכיאטרית.